

ret uddannelse ville være mindre egnet til de påtænkte opgaver. I denne forbindelse vil jeg gerne nævne den nyttige rolle, som kvindelige frivillige ville kunne spille. Erfaringerne i Danmark viser, at der er et betydeligt behov for kvindelige frivillige på sådanne områder som sygepleje, børneforsorg og inden for andet socialt arbejde.

Den danske delegation mener, at de frivillige allerede på rekrutteringsstadiet bør have faglige kvalifikationer og praktisk erfaring på det område, hvor de forventes at skulle arbejde. Den særlige uddannelse af frivillige burde derfor i første række bestå i sprogundervisning og et orienteringskursus, der tager sigte på at tilpasse de frivillige til nye omgivelser og til den rolle, de skal spille.

Efter vor opfattelse ville det være at foretrække, at en sådan uddannelse gives i den del af verden, hvor de frivillige skal arbejde.

Danske frivillige får nu kun en kort orientering hjemme, efterfulgt af et 3-måneders uddannelseskursus i Østafrika eller Indien, hvor de fleste af dem er stationeret. Ved at henlægge kurserne til disse steder kan vi gøre større brug af stedlige lærerkræfter og kursusdeltagerne kan drage fordel af at påhøre taler af fremtrædende personligheder fra modtagerlandene. Den danske delegation vil foreslå, at disse tanker overvejes, når planerne om uddannelse af internationale frivillige udarbejdes.

Til slut vil jeg gerne endnu engang understrege, at den danske regering støtter forslaget om en FN-frivilligordning. Danmark er rede til at stille sine erfaringer til rådighed og til at indlede forhandlinger med ordningens administrator om, hvorledes et antal danske frivillige bedst kan indlemmes i programmet.